Nr. 28 Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

RZEMIOSŁO

TYGODNIK

Organ Związku Izb Rzemieślniczych Rzeczypospolitej Polskiej

REDAKCJA I ADMINISTRACJA WARSZAWA, UL. MAZOWIECKA 1 m. 4, TEL. 665-57
KONTO P. K. O. 6066.

Warszawa, niedziela dn. 12 Lipca 193 r.

Wszystkie zainteresowane branże biorą udział w wystawie Metalowo-elektrotechnicznej

Przesunięcia personalne w Ministerstwie Przemysłu i Handlu

Z dniem 1 maja r. b. w myśl uchwały Rady Ministrów, w Ministerstwie Przemysłu i Handlu został utworzony nowy wydział: Rzemiosła, jako część departamentu Przemysłu i Rzemiosła. Prowadzenie wydziału zostało powierzone p. Kazimierzowi Sokołowskiemu, dotychczasowemu naczelnikowi administracji przemysłowej i rzemieślniczej, kierownictwo zaś wydziału Administracji przemysłowej powierzono czasowo jednemu z urzędników tego wydziału.

W związku z powyższą reorganizacją nastąpił szereg przesunięć na kierowniczych stanowiskach Ministerstwa Przemysłu i Handlu, a mianowicie:

Naczelnik Wydziału Rzemiosła p. Kazimierz Sokołowski przeszedł jako Naczelnik Wydziału Handlu Wewnętrznego do Departamentu Handlowego; dotychczasowy Naczelnik tegoż Wydziału p. Tadeusz Sągajłło objął Wydział Administracji Przemysłowej w Departamencie Przemysłowym wreszcie dotychczasowy Naczelnik Wydziału Prezydjalnego w Departamencie Ogólnym i Zastępca Dyrektora Gabinetu Ministra p Józef Chrzanowski przeszedł na stanowiska Naczelnika Wydziału Rzemiosła w Departamencie Przemysłowym.

Panu Naczelnikowi Sokołowskiemu składamy życzenia, aby na swem nowem stanowisku z równą bezstronnością i energją pracował dla dobra gospodarstwa narodowego, jak miało to miejsce w ciągu dwulecia pełnienia przezeń funkcyj Naczelnika Wydziału Administracji Przemysłowej i Rzemieślniczej.

*

P. NACZELNIK JÓZEF CHRZANOWSKI, urodzony 7 lutego 1894 r. ukończył gimnazjum i uniwersytet w Petersburgu oraz Uniwersytet Stefana Batorego w Wilnie. W latach 1916—14 brał czynny udział w konspiracyjnych organizacjach uczniowskich i studenckich. W latach 1915—1917 pracował w Pol. Tow. Pomocy Ofiarom Wojny w Piotrogrodzie, brał czynny udział w organizowaniu przytułków i szkół. W r. 1917 pracował w Komisji Likwid. do spraw b. Królestwa Polskiego. — Szereg Polaków petersburskich zawdzięcza mu zwolnienie od służby w wojsku ros. Sześciokrotnie aresztowany i więziony przez władze bolszewickie; próbował w r. 1919 przedostać się do kraju; uwięziony, zmuszony był ze względu na rodzinę zaniechać tego i dopiero po wojnie, jako jeniec cywilny powrócić do Warszawy. Jako starosta 11-go eszelonu repatrjantów 4 grudnia 1921 r. doprowadził eszelon do Baranowicz. Po ciężkiej paromiesięcznej chorobie zgłosił się do służby państwowej; od marca 1922 r. pracował w Najwyższej Izbie Kontroli Państwa, od marca 1925 r. w Ministerstwie Przemysłu i Handlu. Od 14.VI.1929 do 31.XI. 1933 r. przydzielony do służby w Prezydjum Rady Ministrów w charakterze urzędnika do szczególnych zleceń Prezesa Rady Ministrów pracował w Sekretarjacie Komitetu Ekonomicznego Ministrów, później w Biurze Ekonomicznem Prezesa Rady Ministrów. Od 1 października b. r. objął kierownictwo Wydziału Prezydjalnego i zastępstwo Dyrektora Gabinetu Ministra Przemysłu i Handlu, na którem to stanowisku pozostawał aż do chwili mianowania go Naczel-

nikiem Wydziału Rzemiosł w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Przez cały czas p. Naczelnik Chrzanowski wykazywał niezwykłą ofiarność i oddanie się pracy, przyczyniając się w szczególny sposób do rozwoju przemysłu polskiego, opartego o surowce krajowe, a zwłaszcza przemysłu lniarskiego.

Ze względu na wyróżniające się jego zalety charakteru i niezwykłą pracowitość p. J. Chrzanowski został odznaczony **Złotym Krzyżem Zasługi.**

Międzysamorządowa Komisja Handlu Wewnętrznego

W dniu 26 czerwca b. r. w siedzibie Izby Przemysłowo - Handlowej w Warszawie odbyło się wewnętrzno - organizacyjne posiedzenie Międzysamorządowej Komisji Handlu Wewnętrznego.

Komisja powyższa zwołana przez Związek Izb Przemysłowo - Hadlowych na życzenie Ministra Przemysłu i Handlu ma na celu programowe rozwiązanie zagadnień wewnętrznego obrotu towarowego m. in. przez realizację wskazań zawartych w uchwałach Narady Gospodarczej.

Zebranie otworzył prezes Zw. Izb Przemysłowo - Handlowych min. C. Klarner witając zebranych przedstawicieli trzech samorządów gospodarczych: rolniczego, rzemieślniczego i przemysłowo - handlowego, którzy wspólnym wysiłkiem podjąc mają próbę rozwiązania szeregu skomplikowanych zagadnień jakie nastręcza praca nad usprawnieniem i racjonalizacją handlu wewnętrznego.

W imieniu przedstawicieli samorządów odpowiedział p. dyr. Porowski, dając wyraz ze strony zebranych zrozumienia zadań Komisji i odpowiedzialności za wynik jej prac.

Po przyjęciu wewnętrznego regulaminu Komisji dokonano wyboru Prezydjum Komisji, do którego weszli pp.: S. Barcikowski—przewodniczący, J. Morawski i A. Gepner — wiceprzewodniczący oraz p. E. Iwaszkiewicz i M. Chmielewski jako sekretarze.

Następnie przedyskutowano zaasdniczy program pracy Komisji ustalając zagadnienia które będą, po przygotowaniu odpowiednich materjałów, przedmiotem rozważań Komisji po oficjalnem zainaugurowaniu jej prac w okresie powakacyjnym.

Obrót mięsem i przetworami mięsnemi

(Dokończenie)

Skolei omówimy jeszcze sprawę rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 czerwca 1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi.

Rozporządzenie powyższe weszło w życie z dniem jego ogłoszenia. Zgodnie z § 46 tegoż rozporządzenia termin przejściowy dla dostosowania istniejących już miejsc sprzedaży oraz miejsc wyrobu i sprzedaży wyrobów wędliniarskich do stanu wymaganego przez rozporządzenie był wyznaczony na dzień 30.VI.1935, a w stosunku do postanowień § 24 ust. 1, w którym mowa o wytwórniach wędliniarskich, do dn. 31.XII.1935.

Rozporządzenie to wśród ogółu rzemiosła rzeźnicko - wędliniarskiego wywołało niepokój i szereg zastrzeżeń, które nie zawsze i wszędzie były należycie przyjęte.

Tłumaczenie zastrzeżeń, konserwatyzmem i zacofaniem lub wręcz wstecznictwem jest niesłusznem i dla szerokich rzesz rzeźnicko-wędliniarskiem krzywdzącem. Niema bowiem ani jednego rzeźnika i wędliniarza, któryby nie rozumiał celowości przepisów higjeniczno-sanitarnych zmierzających do **polepszenia** pod względem zdrowotności warunków pracy i określających wymagania, dające maksymalną gwarancję zachowania czystości przy przerobie i sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych.

Chodzi jedynie oto, aby wydatki na urządzenie lokalu (wytwórni i sklepu), jakich wymaga wymienione rozporządzenie, były gospodarczo uzasadnione i możliwe do przeprowadzenia. Prawie wszystkie bez wyjątku warsztaty rzeźnicko-wędliniarskie, chcąc dostosować się do wymagań rozporządzenia o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi, musiałyby poczynić wkłady inwestycyjne idące w tysiące złotych, a w wielu wypadkach zmuszone byłyby do gruntownej przebudowy, a nawet zmiany dotychczas posiadanych lokali, co w konsekwencji pociągnęłoby za sobą likwidację warsztatu.

Nie negując celowości inwestycyj, trzeba jednak sobie otwarcie powiedzieć, że na nie dziś rzemieślników nie stać, że inwestycje te w obecnym okresie do konjunktury, gospodarczo nietylko nie są uzasadnione, lecz wręcz szkodliwe.

Dla tego też w kwietniu ub. r. Związek Izb Rzemieślniczych wystąpił do Ministra Opieki Społecznej z prośbą o wydanie zarządzenia, przedłużającego termin wejścia w życie § 46 rozporządzenia Ministra Spraw We-

wnętrznych z dnia 30 czerwca 1932 r. do 30 czerwca 1936 r., a § 21 pkt. 1 tegoż rozporządzenia do 31 grudnia 1936 r. Wystąpienie Związku Izb zostało uwzględnione i terminy odroczono zgodnie z wnioskiem Związku.

Ze względu jednak na to, że warunki gospodarcze warsztatów rzeźnicko-wędliniarskich nie uległy polepszeniu, któreby umożliwiło przeprowadzenie wymaganych rozporządzeniem inwestycyj, Związek Izb poza złożeniem odpowiednich wniosków na Komisji Międzynarodowej dla współpracy z Samorządem Gospodarczym w listopadzie ub. r. oraz na Naradzie Gospodarczej w marcu b. r. o czem wspominaliśmy już w Nr. 25 i 26 Rzemiosła, ponownie wystąpił do władz miarodajnych z prośbą o merytoryczne rozpatrzenie wszystkich zgłoszonych wniosków oraz znowelizowanie rozporządzenia z dnia 30 czerwca 1932 r.

Niezależnie od tego sprawa postulatów zgłoszonych przez Związek Izb Rzemieślniczych w odniesieniu do omawianego rozporządzenia była szczegółowo omówiona przez prezesa posła A. Snopczyńskiego i Dyrektora Związku B. Sikorskiego na audjencji u b. Ministra Przemysłu i Handlu Gen. Dr. Romana Góreckiego w dniu 5 maja b. r., oraz na audjencji u p. Ministra Opieki Społecznej Marjana Zyndram-Kościałkowskiego w dniu 17 czerwca b. r. i wreszcie w dniu 19 czerwca b. r. u p. V.-Ministra Opieki Społecznej Dr. Eugenjusza Piestrzyńskiego, którego kompetencji podlegają sprawy zarządzeń normatywnych.

Przychylając się do postulatów zgłoszonych przez Związek Izb Rzemieślniczych na Międzyministerjalnej Komisji Współpracy z Samorządem Gospodarczym, a prowadzących do wniosku, że w zakresie obowiązujących przepisów sanitarnych należy przeprowadzić rewizję, celem dostosowania tych przepisów do potrzeb i możliwości gospodarczych społeczeństwa b. Minister Przemysłu i Handlu, p. Gen. Dr. Górecki zwrócił się do pana Ministra Opieki Społecznej z prośbą o spowodowanie odroczenia terminu wejścia w życie rozporządzenia z dnia 30 czerwca 1932 r. na okres conajmniej dwuletni, oraz skorygowanie w porozumieniu z Min. Przem. i Handlu przepisów sanitarnych wymienionego rozporządzenia na podstawie wniosków zgłoszonych przez Samorząd Gospodarczy Rzemiosła.

Również Minister Opieki Społecznej p. M. Zyndram - Kościałkowski i V.-Minister p. Dr. E. Piestrzyński odnieśli się z całkowitą życzliwością i przychylnością do postulatów Samorządu Gospodarczego Rzemiosła omówionych z przedstawicielami Związku Izb na audjencji, w wyniku czego należy się spodziewać, że w najbliższych dniach wyjdzie rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej odznaczające wejście w życie rozporządzenia z dn. 30.VI.1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi o dalsze dwa lata t. zn. do roku 1938-go.

Kwestja należytego zorganizowania obrotu żywcem, mięsem i przetworami mięsnemi jest jednem z bardziej poważnych zagadnień gospodarczych. Zagadnienie to ma charakter ogólny i wszechstronny, gdyż wchodzą, tu w grę zainteresowania całej ludności, bo, rolnictwo, handel, rzemiosło, przemysł i wreszcie wielomiljonowe rzesze konsumentów są z niem związane.

Władze Wykonawcze mają w tym wypadku przed sobą problem do rozwiązania bardzo skomplikowany i nic dziwnego, że projekty ustaw i wydawane rozporządzenia nastręczają nieraz pewne uwagi tej lub innej strony zainteresowanej, a nawet często przy zetknięciu się z życiem próby tej nie wytrzymują.

Na tem obecny ogólny szkic sytuacji rynku mięsnego kończymy z równoczesną zapowiedzią, że do spraw tych stale będziemy na łamach Rzemiosła powracać w miarę posuwania się prac Głównej Targowiskowej Komisji Nadzorczej.

Z ŻYCIA SAMORZĄDU RZEMIEŚLNICZEGO I ORGANIZACYJ RZEMIEŚLNICZYCH

Z Izby Rzemieślniczej w Łodzi

W sprawie Komisji Obciążeń.

Uchwałą Zarządu Izby z dnia 25 czerwca 1936 r. powołano do życia „Komisję Obciążeń przy Izbie Rzemieślniczej w Łodzi", której zadaniem będzie rozważanie i opinjowanie projektów ustaw i rozporządzeń, dotyczących obciążeń warsztatów rzemieślniczych względnie ich właścicieli na rzecz budżetu państwowego oraz Samorządu Terytorjalnego.

Skład Komisji jest następujący: Przewodniczący — Wiceprezes Izby p. Andrzej Lewandowski, delegat Izby — radca Józef Haneman. Członkowie: p. Alojzy Meissner — mistrz ciesielski, p. Stanisław Leśniewski — mistrz stolarski, Artur Wutke — mistrz krawiecki, p. Teodor Kulisiewicz — mistrz ślusarski, p. Majer Goldberg — mistrz piekarski, p. Izydor Kramarz — mistrz cholewkarski, p. Hersz Kolski — mistrz fryzjerski. Sekretarz: Kierownik Wydziału Prawno - Podatkowego Izby mgr. S. Bajgelman.

Zebranie Konstytucyjne Komisji odbędzie się w lokalu Izby dnia 6 lipca o godz. 19.30.

Księga Pamiątkowa. Wobec tego, że prace nad Księgą Pamiątkową po Rzemieślniczej Wystawie - Targach w Łodzi dobiegają końca, Izba Rzemieślnicza komunikuje, że zapisy trwać będą jeszcze tylko kilka dni.

Zgłoszenia na zamówienia w powyższym wydaniu należy kierować do Izby Rzemieślniczej w Łodzi, Moniuszki 6, telef. 188-39. Opłata tytułem zwrotu kosztów wykonania klisz do fotografji poszczególnych stoisk, oraz kosztów druku wynosi dla rzemieślników zł. 30, dla przemysłowców zł. 100 za całą stronę w Książce Pamiątkowej.

Z ŻYCIA ORGANIZACYJ

Dnia 31 maja r. b. odbyło się Walne Zebranie Cechu Szewców w Pyzdrach, na którem został wybrany Starszym Cechu p. Jan Rempiński, podstarsi p. p. Józef Zabierek i Stanisław Burdaszewski — członkowie Zarządu pp. Wąsiewicz Rafał, Rogoziński Stanisław i Silski Antoni.

W dniu 4 lipca r. b. o godz. 20-ej odbyło się Walne Zebranie Cechu Piekarzy w Stawiszynie, a dnia 12 lipca r. b. o godz. 14ej odbędzie się Walne Zebranie Cechu Rzeźniczego w Pyzdrach.

Dnia 30 czerwca r. b. w warsztacie mechanicznym p. Dmowskiego w Łodzi, przy ul. Piotrkowskiej 256, odbył się zorganizowany przez Izbę Rzemieślniczą w Łodzi pokaz maszyny do cięcia metali „Corta", a dokonany przez firmę „Spawotechnika", który wywołał duże zainteresowanie między rzemieślnikami branży metalowej, temwięcej, że maszyna pracowała bez zarzutu, wykazując dużą oszczędność pracy. Maszyna „Corta" tnie nietylko proste kawałki żelaza i blachy, lecz również fasonowe, co daje możność stosowania maszyny przy robieniu t. zw. sznytów.

Sprawa nabywania złota. — W związku z wejściem w życie dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia r. b. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznemi i krajowemi środkami płatniczemi, zaszła potrzeba uregulowania sprawy nabywania złota od Banku Polskiego lub rafinerji, na potrzeby warsztatów jubilerskich, złotniczych, grawerskich i zegarmistrzowskich.

W tym celu Izba Rzemieślnicza w Łodzi powołała Komisję Złotniczo - Jubilerską, która rozpoczyna swą działalność w dniu 5 b. m.

W związku z powyższem właściciele warsztatów jubilerskich, złotniczych, grawerskich i zegarmistrzowskich zapotrzebowania swoje na złoto winni zgłaszać do Izby Rzemieślniczej w Łodzi, gdyż przydział złota dokonywany będzie na mocy orzeczeń Izby.

Z Nowogródzko-Wileńskiego Instytutu Rzemieślniczego w Wilnie

„Wileńsko - Nowogródzki Instytut Rzemieślniczy w Wilnie przeprowadza w czasie od dnia 14 lipca do dnia 22-go sierpnia b. r. w Rakowie (st. kol. Olechnowicze), ośrodku ceramiki ludowej na Wileńszczyźnie, Kurs Ceramiki Artystycznej pod fachowem kierownictwem inżyniera - ceramika Tadeusza Szafrana.

Kurs poza wiadomościami technologicznemi, uwzględni w szerokim zakresie elementy ceramiki artystycznej, w szczególności zaś zdobnictwo regjonalne wileńskie.

Ze względu na artystyczny charakter Kursu, Instytut przyjmie w charakterze słuchaczy nadzwyczajnych kilku kandydatów posiadających odpowiednie wykształcenie w dziedzinie sztuk pięknych.

Celem propagowania wytwórczości zdobnictwa ludowego Instytut pobiera jedynie przy zapisie 10 zł., tytułem zwrotu kosztów materjałów zużytych przy ćwiczeniach praktycznych.

Koszt dziennego utrzymania nie przekroczy 1½—2 zł. dziennie.

Zapisy przyjmuje do dnia 10-go lipca Wileńsko - Nowogródzki Instytut Rzemieślniczy w Wilnie, ul. Gdańska 6, po dniu 10go lipca — M. Jagodziński — poczta Raków k/Olechnowicz.

Pismo Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych

Redakcja „Rzemiosła" otrzymała od Polskiego Związku Inżynierów budowlanych następujące pismo:

Do ostatniego ustępu artykułu p. t. „Prawo budowlane a murarstwo i ciesielstwo" (Rzemiosło Nr. 25 z dnia 21 czerwca 1936) wkradły się pewne nieścisłości, o których sprostowanie uprzejmie prosimy w najbliższym zeszycie czasopisma WPanów.

PP. prof. Paszkowski, inż. Dyżewski i inż. Luft nie uczestniczyli w obradach jako wprowadzeni na salę przez p. inż. Paprockiego, lecz zostali wezwani do udziału w obradach podkomisji budowlanej sejmowej w charakterze przedstawicieli Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych przez p. posła Madeyskiego, jako referenta ustawy budowlanej, działającego w imieniu Komisji Budowlanej.

Nie odpowiada również rzeczywistemu stanowi rzeczy twierdzenie artykułu, iż „nastrój nie sprzyjający obronie poprawek. zgłoszonych przez Samorząd Rzemiosła pogłębił się wskutek agresywnego stanowiska przemysłowców budowlanych i inżynierów", gdyż na sali nie byli obecni przemysłowcy budowlani, a stanowisko inżynierów w stosunku do poprawek zgłoszonych przez Samorząd Rzemiosła było ściśle rzeczowo i bynajmniej nie skierowane przeciwko interesom rzemiosła, a miało jedynie na celu usunięcie ze zgłoszonych poprawek niekonsekwencyj prawnych. Stanowisko to zostało w całej pełni poparte przez obecnego na sali obrad przedstawiciela Rządu i zaakceptowane przez uchwałę znacznej większości Członków Podkomisji.

Dziękując uprzejmie za łaskawe zamieszczenie powyższego sprostowania, pozostajemy

Z wysokiem poważaniem

Prof. inż. dr. Stefan Bryła

Wiceprezes Związku

Przybywajcie jaknajliczniej na Targi Gdyńskie

CO WIDZIMY NA TARGACH.

Trzecie z rzędu Targi Gdyńskie; otwarte w dniu 28 czerwca 1936 r. wykazują dobitnie, iż rozwój Gdyni i na odcinku targowo - wystawowym czyni stale postępy. Targi tegoroczne poświęcone są jak wiadomo akcji rozbudowy wielkiej Gdyni. Zgromadzono na nich przedewszystkiem **najrozmaitsze artykuły budowlane**, wśród których nie brak takich, które pojawiły się na rynku w ostatnich tygodniach i szerszemu ogółowi nie są jeszcze znane.

Ciasne ramy Targów nie pozwalają na zorganizowanie obszernej wystawy - targów. W każdym razie to co tu pokazano **świadczy o dużym wysiłku Dyrekcji Targów, która starała się, aby na stosunkowo niewielkim obszarze zgromadzić jaknajwięcej rzeczy nowych**, które mogłyby zainteresować sfery budowlane przybywające na Targi, a przynieść korzyść wystawcom.

Wskazanem jest przeto, aby rzemiosło budowlane, szczególnie te, któremu niedalekie miejsce zamieszkania od Gdyni pozwala łatwiej tam przybyć, aby ono przybyło jaknaliczniej na Targi Gdyńskie. Pomyślano też o tych. którzy zamieszkują dalej. Wykupując bowiem kartę uczestnictwa przybywający na Targi w drodze powrotnej otrzymują 75% zniżki cen biletu.

Wystawcy w dziale artykułów budowlanych składają się z kupców, przemysłowców i rzemieślników. Wśród tych ostatnich nie brak jest takich. dla których istniały wielkie trudności do pokonania, aby w Targach Gdańskich wziąć udział, mimo to jednak postanowili i oni przyczynić się godnie do zaprezentowania rzemiosła na Targach. Eksponaty rzemiosła powroźniczego jak, **sieci rybackie**, zdaniem zainteresowanych sfer rybackich stoją na bardzo wysokim poziomie.

Rzemiosło ślusarskie wystąpiło z różnemi wyrobami w zakresie tej branży wchodzącemi, wśród których nie brak było szeregu nowości. Na wyroby te **zwrócili specjalną uwagę Pan Wicepremjer Kwiatkowski i Pan Minister Przemysłu i Handlu A. Roman, chwaląc** precyzję wykonania i solidność wyrobów.

Rzemiosło zduńskie pokazało cały szereg pieców, wśród których podobnie jak i w innych branżach **jest dużo różnych udoskonaleń, świadczących o żywotności poszczególnych warsztatów.** Jeden z z rzemieślników tej branży wystąpił z ciekawym wynalazkiem, a mianowicie przenośnym piecem żeliwnym, który wygląda jak centralne ogrzewanie, pozbawiony jest jednak wszelkich ujemnych cech tegoż. Piec ten po napełnieniu wodą ogrzewa się za pomocą elektryczności. **Nowość ta wzbudziła duże zainteresowanie.** To samo da się powiedzieć o **buljerze wystawionym przez jedną z firm rzemieślniczych w ramach stoiska B. O. H. R. przy Izbie Rzemieślniczej we Włocławku.** Buljer ten wykonany według ostatnich wymagań techniki ogrzewa się za **pomocą zwykłego pieca kuchennego.** Jest on **niezmiernie ekonomiczny,** daje się łatwo zastosować w każdem najmniejszem nawet mieszkaniu murowanem czy drewnianem, a kosztuje naprawdę tanio, bo tylko 120 złotych.

Dalej zauważyliśmy ciekawą nowość, a mianowicie **kratę mosiężną** w kształcie litery U, wykonaną przez jednego z miejscowych rzemieślników.

Rzemiosło stolarskie było reprezentowane bardzo nielicznie gdyż zaledwie przez jedną firmę. która pokazała nam wybitny poziom tej dziedziny produkcji. Galanterja drewniana reprezentowana była w stoisku B. O. H. R. przy Izbie Rzemieślniczej w Grudziądzu. Niektóre z wystawionych wyrobów są exportowane do Anglji.

W zakresie wytworów rzemiosła stolarsko - budowlanego mieliśmy okazję zobaczenia wy-

robów solidnych, chlubnie świadczacych o tradycji stolarstwa polskiego. Stolarkę reprezentowało zwłaszcza stoisko zbiorowe B. O. H. R. przy Izbie Rzemieślniczej we Włocławku.

Pragniemy zachęcić rzesze rzemieślników, aby przybyły jaknajliczniej na Targi, na których można dużo ciekawych rzeczy zobaczyć i wiele się nauczyć.

Ad. Minch.

RZEMIOSŁO NA TARGACH GDYŃSKICH.

W ramach tegorocznych Targów Gdyńskich wystąpiło bardzo okazale rzemiosło zgrupowane w zbiorowych stoiskach Izby Rzemieślniczej w Grudziądzu, oraz Instytutu Rzemieślniczego w Włocławku. Eksponaty wystawione przez Izbę Rzemieślnicza w Grudziądzu wzbudziły wielkie zainteresowanie u Wicepremjera Kwiatkowskiego i Ministra Przemysłu i Handlu Antoniego Romana, którzy szczegółowo zaznajamiali się z produkcją rzemiosła pomorskiego. Dużem uznaniem cieszyły się wystawione wyroby meblowe, potwierdzające raz jeszcze dobra opinję o solidności i wysokiem poczuciu artystycznem rzemieślnika polskiego. Stoisko to warte jest zwiedzenia nietylko przez rzemieślników, ale i przez wszystkich, którzy w jakikolwiek sposób stykają się z produkcją rzemieślniczą.

Stoisko Instytutu Rzemieślniczego we Włocławku umieszczone w hali rybackiej zajęte jest głównie przez wyroby powroznicze — liny i sieci, które to eksponaty wzbudziły wielkie zainteresowanie.

Jak się dzięki Targom Gdyńskim okazało, wytwórnie sieci w kraju wyrabiają artykuły rybackie zupełnie odpowiednie dla rybołówstwa morskiego, które z powodzeniem mogą zastąpić importowany dotąd artykuł zagraniczny.

PIERWSZE TRANZAKCJE NA TARGACH GDYŃSKICH

Już w pierwszych dniach po otwarciu Targów Gdyńskich zostały zawarte dość liczne tranzakcje. Kilka firm z działu elektrotechnicznego i metalowego uzyskało zamówienia na swoje artykuły. W dziale rybackim sprzedano kilka kompletów lin. Dużem powodzeniem cieszyły się stoiska ze sprzętem domowym, w których dokonano wielokrotnych tranzakcyj. Równie duże zainteresowanie było na stoiskach z maszynami do pisania i liczenia których pewna ilość została sprzedana.

Wystawa Metalowo-Elektrotechniczna w Warszawie

Wielkie znaczenie propagandowe Wystawy, materjał informacyjny jakim będzie ona dla Władz i instytucyj państwowych oraz odbiorców prywatnych utrwalone zostanie w Wydawnictwie monograficzno - informacyjnem: „Katalog Wystawy".

„Katalog Wystawy" składać się będzie z trzech części:

Część I-sza. Artykuły i enuncjacje przedstawicieli życia gospodarczego Polski.

Część II-ga. Plan Wystawy, alfabetyczny spis wystawców, spis branżowy.

Część III-cia. Dział informacyjno - opisowy.

W wydawnictwie tem nie powinno zabraknąć ani jednej firmy związanej z działem metalowym i elektrotechnicznym, tembardziej, że katalog po zakończeniu Wystawy rozesłany zostanie do wszystkich zainteresowanych instytutcyj państwowych i komunalnych i do najpoważniejszych placówek gospodarczych w kraju i zagranicą.

Wszelką korespondencję w sprawach katalogu prosimy kierować pod adresem: Redakcja katalogu W M. El., Warszawa, Puławska 2-a.

Z poważaniem

Wystawa Przemysłu Metalowego i Elektr. Sp. z o. o.

Regulamin transportowy dla Wystawców Wystawy Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego w Warszawie w r. 1936

1.

Zarząd Wystawy ustanawia Generalnymi Ekspedytorami Wystawy firmy:

C. Hartwig, Spółka Akcyjna i A. Wróblewski i S-ka, Sp. Akc.

Powyższe firmy są wyłącznie uprawnione i obowiązane do uskuteczniania w obrębie placu wystawowego przewozów eksponatów na miejsca wystawowe, wyznaczone przez Zarząd Wystawy i do dokonywania reekspedycji tych eskponatów z miejsc wystawowych do miejsc przeznaczenia.

Każdy Wystawca winien wy-

brać jedną z 2-ch wyżej wyszczególnionych firm i zwracać się do wybranej przez siebie firmy we wszystkich sprawach odnoszących się do ekspedycji jego eksponatów.

2.

Wszystkie krajowe przesyłki drobnicowe i wagonowe winne być adresowane na listach przewozowych, jak następuje:

> **Wystawa Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego w Warszawie**
>
> **stacja Warszawa Główna**
>
> **Awizować firmie:**
>
> ....

Uwaga. Nad linją kropkowaną winna być umieszczona nazwa tej firmy ekspedycyjnej, której Wystawca zdecydował się powierzyć ekspedycję swoich eksponatów, a więc: albo nazwa firmy „C. Hartwig S. A.", albo firmy „W. Wróblewski i S-ka S. A.".

Przy ładunkach **wagonowych** należy do wspomnianego adresu dodawać: „Bocznica I Pułku Lotniczego, Mokotów".

Na listach przewozowych należy wyraźnie podawać firmę względnie nazwisko Wystawcy, Nr. Pawilonu oraz Nr. stoiska oraz winna być zamieszczona wzmianka: „Towar wystawowy".

Te same dane należy umieszczać na nalepkach, któremi winny być oblepione poszczególne sztuki eksponatów. Zarząd Wystawy prześle Wystawcy odpowiednią ilość tych nalepek.

3.

Przewóz kolejowy za eksponaty, wysyłane pod wyżej wskazanym adresem, winien być przez Wystawców opłacony zgóry przy nadaniu, t. j. franko st. Warszawa — Główna. Przesyłek niefrankowanych, a więc z nieopłaconym przewozem kolejowym, ekspedytor Wystawy nie jest zobowiązany wykupywać.

4.

Wystawcom przysługuje prawo bezpłatnego powrotnego przewozu kolejowego na kolejach polskich za frachtem zwykłym pod warunkiem, że przesyłki do pierwotnej stacji nadawczej i na tym samym szlaku kolejowym w tej samej lub mniejszej wadze, w tej samej lub mniejszej ilości sztuk, oraz nie później jak w ciągu 28 dni od daty oficjalnego zamknięcia Wystawy.

Przesyłki bagażowe nie korzystają przy ich zwrocie z bezpłatnego przewozu kolejowego.

Niestosowanie się do wskazówek wyżej podanego § 2. niniejszego Regulaminu, a więc odmienne adresowanie przesyłek, pociąga za sobą utratę korzyści z bezpłatnego powrotnego przewozu kolejowego, opóźnienie przybycia transportu i zwózki na stoisko i t. p.

Eksponaty winne być nadawane ze stacji nadawczej wprost do Warszawy bez żadnych przeładunków.

5.

Eksponaty odebrane do transportu, ekspedytor Wystawy jest obowiązany oddać na stoisku Wystawcy do rąk samego Wystawcy lub jego upełnomocnionego zastępcy. Wystawca jest obowiązany podać uprzednio Zarządowi Wystawy i Generalnemu Spedytorowi Wystawy imię i nazwisko swego zastępcy. Jeżeli w chwili zwiezienia eksponatów na stoisko niema ani Wystawcy, ani jego zastępcy, to wówczas ekspedytor Wystawy ma prawo złożyć przywiezione eksponaty na stoisku Wystawy za pisemnem potwierdzeniem funkcjonarjusza Zarządu Wystawy. Odpowiedzialność ekspedytora Wystawy kończy się wobec Wystawcy z chwilą złożenia zwiezionych eksponatów na stoisku Wystawcy.

6.

Reespedycję eksponatów wykonuje ekspedytor Wystawy tylko na pisemne zlecenie Wystawcy lub jego zastępcy.

Reekspedycja lub wywóz eksponatów z terenu Wystawy podczas jej trwania lub po jej zakończeniu mogą być uskutecznione tylko na podstawie pisemnej przepustki, podpisanej przez Zarząd Wystawy i Generalnych Spedytorów Wystawy, a stwierdzającej, że wszelkie należności wystawowe i ekspedycyjne zostały przez Wystawcę całkowicie uregulowane.

7.

Wystawcy, którzy mają zamiar wystawiać eksponaty, pochodzące z zagranicy, a podlegające normalnej lub warunkowej odprawie celnej, winni w interesie własnym zawczasu porozumieć się z ekspedytorem Wystawy, celem uzyskania od niego szczegółowych informacji o sposobie i warunkach załatwienia formalności celnych.

8.

Generalny Ekspedytor Wystawy oblicza Wystawcom koszty ekspedycyjne podług niżej podanej taryfy.

Rachunki ekspedytora Wystawy są płatne w przeciągu 8 dni od daty ich wystawienia.

9.

Próżne opakowanie eksponatów przechowuje ekspedytor wystawy w swoich własnych składach i dostarcza je na żądanie Wystawcy za opłatą niżej podaną w taryfie.

10.

Celem uniknięcia ewentualnych trudności przy dostawie eksponatów w ostatnich dniach przed otwarciem Wystawy, winni Wystawcy we własnym interesie tak zadysponować wysyłkę eksponatów, żeby nadeszły one do Warszawy najpóźniej na 5 dni przed otwarciem Wystawy.

11.

Wystawcy w interesie własnym winni ubezpieczać transporty eksponatów od ryzyka uszkodzeń w drodze. Ekspedytor Wystawy nie odpowiada za uszkodzenia nieubezpieczonych transportów.

12.

TARYFA EKSPEDYCYJNA

1. Niżej podane stawki normalne liczą się:

przy drobnicy za wyładowa-

nie z wagonu kolejowego na stacji Warszawa Główna, zwózkę na teren Wystawy —

przy przesyłkach wagonowych za wyładowanie z wagonu kolejowego z bocznicy Wystawy —

oraz za dostarczenie do wskazanego pawilonu, bez ustawienia na stoisku.

Wagę przesyłki zaokrągla się do obliczenia wzwyż do pełnych 100 kg.

STAWKI OD 100 KG.

	Przy wadze w sztuce niewiększej jak:			
	400 kg Zł	400—1000 kg Zł.	1000—2000 kg Zł	2000—3000 kg Zł.
DROBNICA:				
Przy przesyłkach do 1000 kg .	1, 0	2,50	—	—
„ „ 1.001 — 1.500 „	1,60	2,25	3,—	—
„ „ 1.501 — 2.000 „ .	1,50	2,25	3,—	—
„ „ 2,001 — 3 000 „ .	1,50	2,—	3,—	3,30
Minimum od przesyłki . . . . , . .	3,—	—	—	—
PRZESYŁKI WAGONOWE:				
Przy przesyłkach do 5.000 kg .	—,90	1,20	2,—	2,60
„ „ powyżej 5.000 „ .	—,70	1,—	1,60	2,20
Minimum od przesyłki	45,—	60,—	100,—	100,—

2. Przy stosowaniu stawek rozstrzyga najcięższa sztuka z danej przesyłki. Przy wadze przenoszącej 3000 kg. w sztuce, koszty zwózki podług każdorazowej umowy.

W razie konieczności użycia przy wyładunku urządzeń specjalnych (jak rusztowania, rampy, dźwigi, rolki. sanki i t. p.), odnośne koszty dodatkowe będą liczone według cen własnych.

Ceny zwózek eksponatów przestrzennych w rozumieniu taryfy P. K. P. są o 25% wyższe.

3. Ceny zwózek eksponatów, nadesłanych w ciągu ostatnich trzech dni przed otwarciem Wystawy, podwyższają się o 50%.

4. Stawka za przechowanie próżnego opakowania wraz z zabraniem i powrotnem dostarczeniem na teren Wystawy, wynosi Zł. 5.— od metra sześć., obliczając każdy rozpoczęty metr sześć. za pełny.

5. Czynności pakarskie (rozpakowanie i opakowanie) podług każdorazowej umowy.

Za dostarczenie pakarza Zł. 2.— za godzinę, za robotnika — Zł. 1.25 za godzinę przy zastosowaniu ustawowego dnia pracy.

6. Przy powrotnej wysyłce eksponatów z Wystawy obowiązują wyżej podane stawki.

7. Koszty podstawienia wagonu na bocznicę opłaca Wystawca.

PODATKI I USTAWODAWSTWO PODATKOWE

Ustawa o państwowym podatku przemysłowym

W Dzienniku Ustaw R. P. z dnia 19 czerwca 1936 r. Nr. 46, poz. 339 — ukazało się obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 30 maja 1936 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 19 czerwca 1936 r. L. D. V. 40074-4-36 w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym w związku z akcją zwalczania bezrobocia

Do wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z akcją zwalczania bezrobocia Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólników z dn. 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634 (4) 3 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 33 poz. 752) i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101(4)36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6 poz. 196) na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 76 poz. 716) zarządza co następuje:

Przedsiębiorstwa przemysłowe, wymienione w cz. II lit. C rozdziały XVIII i XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, o ile w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 31 grudnia 1936 r. powiększą ilość zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634(4)35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101(4)36:

a) zwolnione będą od obowiązku dopłaty do przewidzianej w ustawie o państwowym podatku przemysłowym ceny świadectw przemysłowych wyższej kategorji,

b) niezależnie od zwolnienia od obowiązku dopłaty do ceny świadectw przemysłowych wyższej kategorji otrzymają, o ile w okresie od dn. 1 lipca 1936 r. do dnia 15 grudnia 1936 r. powiększą ilość zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę, przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634(4)35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101(4)36 conajmniej przez trzy miesiące bonifikatę ceny świadectwa przemysłowego, wymaganego na rok 1936 w wysokości określonej w poniższej tabeli;

Wysokość bonifikaty od ceny świadectwa przemysłowego wymaganego na rok 1936 wraz ze wszystkiemi dadatkami	Zwiększenie ilości zatrudnionych robotników, ponad najwyższą normę przewidzianą w okólnikach LL. D. V. 31634/4/35 i D. V. 37101/4/36 przy kategorji świadectwa przemysłowego									
	II	III	IV	przy fabrykacji ręcznej			przy stosowaniu s lników			VIII
				V	VI	VII	V	VI	VII	
Przedsiębiorstwa wymienione w cz. II lit. C rozdział XVIII taryfy										
10%	o 70	o 25	o 10	o 5	o 2	o 1	o 3	o 2	o 1	—
20%	o 140	o 50	o 20	o 10	o 4	o 2	o 5	o 3	o 2	—
30%	o 210	o 75	o 35	o 15	o 6	o 3	o 7	o 4	o 3	o 1
40%	o 280	o 100	o 50	o 20	o 8	o 4	o 10	o 5	o 4	—
50%	o 350	o 125	o 65	o 30	o 10	o 5	o 15	o 7	o 5	—
60%	o 420	o 150	o 80	o 40	o 12	o 6	o 20	o 9	o 6	—
70%	o 490	o 175	o 95	o 50	o 16	o 8	o 25	o 11	o 7	o 2
80%	o 560	o 200	o 110	o 60	o 20	o 10	o 30	o 13	o 8	—
90%	o 625	o 250	o 125	o 70	o 25	o 12	o 35	o 15	o 10	—
100%	ponad 625	ponad 250	ponad 125	ponad 70	ponad 25	ponad 12	ponad 35	ponad 15	ponad 10	ponad 3
Przedsiębiorstwa wymienione w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy										
10%	o 140	o 70	o 25	o 10	o 2	o 1	o 5	o 2	o 1	—
20%	o 280	o 140	o 50	o 20	o 4	o 2	o 10	o 3	o 2	—
30%	o 420	o 210	o 75	o 30	o 6	o 3	o 15	o 4	o 3	o 1
40%	o 560	o 280	o 100	o 40	o 8	o 4	o 20	o 5	o 4	—
50%	o 700	o 350	o 125	o 50	o 10	o 5	o 25	o 7	o 5	—
60%	o 840	o 420	o 150	o 60	o 12	o 6	o 30	o 9	o 6	—
70%	o 980	o 490	o 175	o 70	o 16	o 8	o 35	o 11	o 7	o 2
80%	o 1120	o 560	o 200	o 85	o 20	o 10	o 40	o 13	o 8	—
90%	o 1250	o 625	o 250	o 100	o 25	o 12	o 50	o 15	o 10	—
100%	ponad 1250	ponad 625	ponad 250	ponad 100	ponad 26	ponad 12	ponad 50	ponad 15	ponad 10	ponad 3

Bonifikaty dla przedsiębiorstw kategorji pierwszej świadectw przemysłowych przyznawane będą indywidualnie na podania składane do Ministerstwa Skarbu.

Zwolnienie od obowiązku dopłaty do ceny świadectwa przemysłowego, wyższej kategorji przysługuje przedsiębiorstwom, powiększającym ilość zatrudnionych robotników z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań).

Bonifikata z ceny świadectwa przemysłowego dla przedsiębiorstw kat. II — VIII świadectw przemysłowych udzielana będzie przez terytorjalnie właściwy urząd skarbowy na indywidualne podania płatników, wnoszone do dnia 31 grudnia 1936 r. poparte zaświadczeniem miejscowego inspektora pracy, stwierdzającem najwyższą ilość zatrudnionych robotników w roku 1936 (do dnia 30 czerwca) oraz ilość faktycznie zatrudnionych robotników w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 15 grudnia 1936 r. według poszczególnych miesięcy.

O ile przedsiębiorstwo w okresie do dnia 30 czerwca 1936 r. nie zatrudniało najwyższej normy robotników, przewidzianej w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634(4)35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101(4)36, a w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 15 grudnia 1936 r. powiększyło stan zatrudnienia ponad tę normę, wówczas za podstawę obliczenia bonifikaty przyjmuje się stan zatrudnienia po dniu 1 lipca 1936 r. oraz najwyższą normę zatrudnienia, przewidzianą w okólnikach z dnia 21 listopada 1935 r. L. D. V. 31634(4)35 i z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101(4)36.

Przykład:

Najwyższa ilość robotników zatrudnionych w okresie dnia 30 czerwca 1936 r. w przedsiębiorstwie przemysłowem, wymienionem w cz. II lit. C rozdział XIX taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, wynosiła 200 robotników.

W okresie od 1 sierpnia 1936 r. do 15 grudnia 1936 r. przedsiębiorstwo zatrudniało 300 robotników. Bonifikata przysługuje w stosunku do 50 robotników (20% ceny świadectwa), ponieważ najwyższa norma zatrudnienia w myśl okólnika z dnia 28 lutego 1936 r. L. D. V. 37101(4)36 wynosiła dla przedsiębiorstwa przemysłowego kategorji IV świadectw przemysłowych — 250 robotników.

Bonifikata ceny świadectwa przemysłowego zaliczana będzie na poczet świadectwa przemysłowego na rok 1937 należnego od zakładu przemysłowego przedsiębiorstwa ubiegającego się o bonifikatę.

Podania o przyznanie bonifikat wynikających z niniejszego zarządzenia zwalnia się na podstawie art. 123 i 213 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z . 1936 14 poz.134) od obowiązku uiszczania opłaty stemplowej, przewidzianej ustawą o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 Nr. 64, poz. 404).

Podsekretarz Stanu

(—) **F. Świtalski**

Projekt rozporządzenia Ministra Skarbu do ustawy o państwowym podatku przemysłowym

Ministerstwo Skarbu przy piśmie z dnia 1 lipca r.b. Nr. D. V. 41253(4)36 przesłało do Związku Izb Rzemieślniczych R. P. celem zaopinjowania projekt rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonaniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym.

Termin nadesłania opinji—dz. 20 lipca r.b. Związek Izb przesłał powyższy projekt Izbom Rzemieślniczym do zaopinjowania.

Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 7 lipca 1936 r. L. D. V. 41316-4-36 w sprawie ulg w państwowym podatku przemysłowym w związku z akcją zwalczania bezrobocia

Do wszystkich Izb Skarbowych Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z akcją zwalczania bezrobocia Ministerstwo Skarbu w uzupełnieniu okólników z dn. 21 listopada 1935 r. Nr. D. V. 31634/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 33, poz. 752), z dnia 28 lutego 1936 r. Nr. D. V. 37101/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 6, poz. 196) oraz z dnia 25 czerwca 1936 r. Nr. D. V. 40074/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 17 poz. 546) na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 46, poz. 339) zarządza co następuje:

I. Przedsiębiorstwa przemysłowe wymienione w cz. II lit. c rozdział XIV taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym, t. j. miodosytnie oraz zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę, o ile w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 31 grudnia 1936 r. powiększą ilość zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę przewidzianą w ustawie, zwolnione będą od obowiązku dopłaty do przewidzianej w ustawie ceny świadectw przemysłowych wyższej kategorji.

Nadto niezależnie od zwolnienia od obowiązku dopłaty do ceny świadectw przemysłowych wyższej kategorji przedsiębiorstwa te otrzymają, o ile w okresie od dnia 1 lipca 1936 r. do dnia 15-go grudnia 1936 r. powiększą ilość zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę przewidzianą w ustawie conajmniej przez trzy miesiące, bonifikatę ceny świadectwa przemysłowego, wymaganego na rok 1936 w wysokości określonej w poniższej tabeli:

Wysokość bonifikaty % od ceny świadectwa przemysłowego wymaganego na rok 1936 wraz ze wszystkiemi dodatkami.	Zwiększenie ilości zatrudnionych robotników ponad najwyższą normę przewidzianą w ustawie przy kategorji świadectwa przemysłowego.						
				przy fabrykacji ręcznej		przy stosowaniu silnikow	
	II	III	IV	V	VI	V	VI
10%	o 390	o 195	o 75	o 33	o 19	o 12	o 6
20%	„ 530	„ 265	„ 100	„ 41	„ 23	„ 14	„ 7
30%	„ 670	„ 335	„ 125	„ 49	„ 27	„ 17	„ 8
40%	„ 810	„ 405	„ 150	„ 57	„ 31	„ 20	„ 10
50%	„ 950	„ 475	„ 175	„ 65	„ 35	„ 23	„ 12
60%	„ 1090	„ 545	„ 200	„ 73	„ 40	„ 26	„ 14
70%	„ 1230	„ 615	„ 225	„ 82	„ 45	„ 29	„ 16
80%	„ 1370	„ 685	„ 250	„ 91	„ 50	„ 32	„ 18
90%	„ 1500	„ 750	„ 300	„ 100	„ 55	„ 35	„ 20
100%	ponad 1500	ponad „ 750	ponad 300	ponad 100	ponad 55	ponad 35	ponad 20

Pozatem co się tyczy sposobu i trybu przyznawania bonifikat, zwalniania od dopłaty do ceny świadectwa przemysłowego wyższej kategorji, zaliczania bonifikat na poczet świadectwa przemysłowego na 1937 rok oraz braku obowiązku uiszczania opłat stemplowych — obowiązują zasady wyrażone w okólniku z dnia 25 czerwcu 1936 r. Nr D. V. 40074/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 17, poz. 546).

II. Zakłady gastronomiczne, wymienione w cz. II lit. A. rozdz. VII. mogą być z urzędu (bez składania indywidualnych podań) prowadzone na podstawie świadectw przemysłowych kategorji drugiej zamiast ustawowo przewidzianej kategorji pierwszej, o ile w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 1936 r. zakłady te — bez sprzedaży trunków — zatrudniać będą najwyżej do 25 pracujących, zaś — ze sprzedażą trunków najwyżej do 12 pracujących osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny.

Nasza uwaga:

Ulga z rodziału II niniejszego okólnika dotyczy zakładów gastronomicznych, w tem i cukierni (pracownie rzemieślnicze).

Należy nadmienić, iż Związek Izb Rzemieślniczych R. P. złożył w tej sprawie memorjały do Ministerstwa Skarbu w miesiącu styczniu i czerwcu r. b.

Ś.p. dr. Marcjan Szurlej

W dniu 3 czerwca b.r po długich i ciężkich cierpieniach zmarł ś. p. dr. Marcjan Szurlej, radca w Ministerstwie Przemysłu i Handlu.

Urodzony w Małopolsce w r. 1880, ukończył szkołę średnią w Przemyślu i wydział prawny Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie, borykając się zawsze z trudnemi warunkami materjalnemi. W r. 1910 wstąpił do Polskiego Banku Krajowego we Lwowie, gdzie przebywał do r. 1920. W międzyczasie służył w armji austrjackiej, od grudnia zaś 1918 r. do maja 1919 r. w armji polskiej; brał czynny udział w obronie Lwowa. Zły stan Jego zdrowia nie pozwolił mu na dalszy pobyt w wojsku.

Od maja 1920 r. ś.p. Zmarły pracował w Ministerstwie Przemysłu i Handlu, zajmując w niem — aż do chwili przedwczesnego zgonu — stanowisko referenta spraw rzemieślniczych. Pozostawił po sobie pamięć człowieka rzadkiej prawości i dobroci, inteligentnego, rzetelnej pracy i obowiązkowości pracownika i wyjątkowo zacnego kolegi.

Cześć Jego pamięci!

Przegląd prasy

Głos Rzemieślnika z dnia 28 czerwca r. b. zawiera między innemi omówienie uroczystości rzemieślniczej w Wyrzysku, gdzie odbył się powiatowy zjazd rzemiosła, uświetniony poświęceniem sztandaru miejscowego oddziału Narodowo - Chrześcijańskiego Zjednoczenia Rzemiosła. Prezesem Rady Powiatowej N. Ch. Z. R. wybrano ponownie p. Wacława Malickiego z Nakła. Na uroczystościach był obecny prezes Sobczak z Poznania.

Następnie zamieszcza Głos Rzemieślnika sprawozdanie z obrad Plenarnego Zebrania N. Ch. Z. R. w Poznaniu, które odbyło się 22 czerwca r. b. Obradom przewodniczył V.-Prezes Zarządu Głównego p. Andrzej Trawiński. Referat wygłosił dyr. Izby Rzemieślniczej w Poznaniu p. Kurowski. Na zakończenie przemawiał prezes Izby p. Zakrzewski, zachęcając rzemiosło grupy metalowej do wzięcia udziału w Wystawie Przemysłu Metalowego i Elektrotechnicznego w Warszawie.

Pozatem zawiera numer „Poradnik Samodzielnego Rzemieślnika" oraz „dział Izby Rzemieślniczej w Poznaniu".

Gazeta Przemysłu Rzeźnickiego przynosi obszerne omówienie uroczystości 500-lecia cechu rzeźnickiego w Gnieźnie. Opis uroczystości podaliśmy w poprzednim numerze.

Malarz z dnia 25 czerwca r. b. (Nr. 12), poświęca wstępny artykuł zagadnieniu motoryzacji kraju. Następny artykuł omawia obszernie sposoby propagandy w fachu malarskim. Artykuł napisany jest przez p. Wiktora Wojciechowskiego w sposób bardzo ciekawy i zrozumiały, zawiera bowiem wzory redagowania listów reklamowych i powinien być przeczytany przez każdego malarza, któremu leży na sercu zwiększenie liczby swoich klijentów. Tego rodzaju artykuły mają wielkie znaczenie dla rzemiosła, ponieważ uczą przedsiębiorczości i ułatwiają przystosowanie się do ciężkich warunków gospodarczych drogą zwiększenia obrotów przy mniejszych zyskach.

Pozatem znajdujemy w numerze uwagi na marginesie konkursu ujęte żywo przez p. Jana Nygę z Szopienic i obszerny, jak zwykle, dział fachowy.

Redakcja „Rzemiosła" stale podkreśla, że **pismo „Malarz" (Poznań, Wielka 10) dla swoich wielkich walorów fachowych i społecznych powinno znaleźć się w każdym malarskim warsztacie.**

Gazeta Polska z dnia 28 czerwca r. b. zamieszcza w dziale gospodarczym artykuł p. t. „Barany krakowskie", w którym poruszone jest zagadnienie hodowli owiec i produkcji skór kożuszniczych przez rzemiosło chałupnicze województwa krakowskiego.

Autor artykułu broniąc interesów, a ściślej, egzystencji licznych chałupników, trudniących się wyrobem kożuchów baranich, zwalcza nastawienie władz kolejowych, które ogłaszając przetarg na kożuchy dla swoich funkcjonarjuszy, postawiły warunki uniemożliwiające chałupnikom krakowskim otrzymanie zamówienia.

Władze kolejowe żądają aby kożuchy dostarczane miały włos czarny, podczas gdy 98% barana kożuchowego krajowego daje surowiec biały. Przeciw takiemu traktowaniu rodzimego rzemiosła, zgłosiła Izba Rzemieślnicza w Krakowie protest do Min. Przemysłu i Handlu, rozwijający się bowiem przemysł chałupniczy powinien znaleść opiekę i poparcie, a nie spotykać się z utrudnieniami forytującemi wyroby zagraniczne (jak w tym wypadku, rumuńskie). Władze woj. krakowskiego, łącznie z Inspektorem Pracy w zrozumieniu potrzeb ubogiej ludności chałupniczej, otworzyły w niedawnym czasie garbarnię (w Zembrzycach), która odrazu podniosła jakość produkcji chałupniczej do rzędu wyrobów w Polsce niespotykanych. Dodać należy, że garbania w Zembrzycach stworzona z funduszów spółdzielczych i społecznych pracuje głównie w dziale wykańczania skór zwożonych do niej przez okolicznych chałupników. Omawiając dalej problem importu wełny do Polski autor Dr. L. B. kończy artykuł w sposób następujący:

„Barany krakowskie swą prze-

graną przy przetargu na dostawę kożuchów dla kolei zwróciły uwagę kraju na fakt, iż byt tych zwierząt w Polsce jest zagrożony. Ale i więcej zwróciły uwagę, że w należycie ujętej, a gospodarczo zorganizowanej hodowli i eksploatacji barana leży jedna z dróg ekonomicznego podniesienia małego rolnika, rzemieślnika i chałupnika, leży jedno z najskuteczniejszych lekarstw przeciw zbędnemu przeciążeniu naszego bilansu handlowego importem włókienniczego surowca obcego — leży wielkie pole, szeroka połonina dla racjonalnych, rentownych, choć może reklamowo niewdzięcznych inwestycyj"!

Kurjer Warszawski z dnia 24 czerwca r. b. zamieszcza p. t. „Dezorganizacja Rzemiosła" wywiad z osobistością **„kiedyś"** w świecie rzemieślniczym znaną, która jednak obecnie zupełnie utraciła wpływy. Nazwisko informatora Kurjera Warszawskiego **„poszło w niepamięć"**. Sam ten wstęp daje nam już dużo do myślenia, bo primo: rzemieślnicy o zasługach położonych dla rzemiosła pamiętają, a secundo: dziwi nas wybór informatora Kurjera Warszawskiego, który krytykuje anonimowo. Nie przystoi to ani krytykowi, ani poważnemu pismu.

Oczywiście, że można różnie myśleć i mieć różne zdania o gospodarczych przejawach życia rzemieślniczego, które w ostatnich latach zaczynają przybierać nową formę, ale przesądzać z góry, że to jest forma zła — nieco zawcześnie. Rzeczowa krytyka jest bardzo pożądaną i cenną, ale anonimowe zarzuty nie osiągną w tym wypadku celu, a tylko stworzyć mogą **Dezorganizację w Rzemiośle.** Nie przypuszczamy żeby o to właśnie redakcji Kurjera chodziło i dlatego wyrażamy nasze zdziwienie wywołane pojawieniem się tego artykułu w tak poważnym organie.

J. S.

UNIEWAŻNIENIE ŚWIADECTW.

1) Unieważnia się książeczkę i świadectwo czeladnicze dla zawodu szewskiego na imię Juljana Gliszczyńskiego, zam. w Łodzi. Dokumenty powyższe zostały skradzione.

Ceny ogłoszeń: 1/1 strony — zł. 300, 1/2 — zł. 160, 1/4 — zł. 85, 1/8 — zł. 45, 1/16 — zł. 22.50. W tekście 25% drożej
Unieważnienie świadectw zł. 1.50

Prenumerata wraz z Biuletynem Instytutu Naukowego Rzemieślniczego: kwartalnie zł. 2, półrocznie zł. 4, rocznie zł. 8.

Wydawca: Związek Izb Rzemieślniczych R. P. **Redaktor: WŁADYSŁAW GINDRICH**

Zakł. Graf. „Polska Zjednoczona" Nowolipie 2.